

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyně Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobkyně: a) N. C., narozená dne X
b) nezl. E. N. C., narozená dne X
c) nezl. S. C., narozená dne X
všechny státní příslušnice Turecké republiky
všechny bytem X
všechny zastoupené advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2024, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

- Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím neudělil žalobkyním mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.
- Žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR podaly žalobkyně dne 19. 9. 2023. Žalobkyně a) uvedla, že žije v Turecku, hlásí se ke kurdské národnosti, je vdaná a má pět dětí, z nichž nejstarší dcera žije v Turecku, mladší zletilí synové se od r. 2021, resp. 2022 nacházejí v ČR, kde také žádají o azyl, a dvě nezletilé dcery (žalobkyně b) a c)) a manžel v ČR žádají o azyl

společně s ní (pozn. soudu – věc manžela je vedena pod sp. zn. 78 Az 4/2024). Dále žalobkyně a) uvedla, že není členkou žádné strany a politika ji nezajímá. Do ČR se dostal nelegálně nákladním vozem. Za důvod žádosti pro sebe i své dcery označila problémy se manželovou sestrou a její rodinou, která napadá slovně i fyzicky její rodinu.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků

Žaloba

3. Žalobkyně se žalobou domáhaly zrušení napadeného rozhodnutí. V žalobě nejprve žalobkyně a) připomněla incident se svou švagrovou, který popsala již v azylovém řízení. Podle žalobkyně a) byl tento případ vyřešen jen zdánlivě, neboť trest uložený sestře jejího manžela za úmyslné poškození jejího zdraví je nepřiměřeně nízký, švagr žalobkyně a), který konflikt vyprovokoval a napadl i jejího manžela a syna D., nebyl nijak potrestán a také policie nedokázala zabránit následnému vyhrožování švagrové žalobkyně a) po jejím odsouzení. Žalovaný se podle žalobkyň v uvedené souvislosti nezabýval ve shromážděných zprávách tím, jakým způsobem je poskytována obyvatelům Turecka pomoc ze strany ozbrojených sil a justičních a správních orgánů a zda nevznikají rozdíly v takto poskytnuté pomoci, je-li jedna strana sporu kurdské a druhá turecké příslušnosti (švagr žalobkyně a) je etnický Turek). V jejich případě přitom místní orgány soukromým sporům nezabránilly a s ohledem na závažnost jednání uložily nepřiměřeně mírný trest. Za nedostatek žalobkyně označily také neopatření úředních překladů doložených lékařských zpráv a rozsudku, z nichž by byl patrný rozsah zranění žalobkyně a) a žalovaný by si tak mohl učinit úsudek o jeho závažnosti i o tom, zda byl uložený trest přiměřený.
4. Žalovaný byl podle žalobkyň povinen zajistit zprávu o zemi původu, která by přinesla informace o přístupu kurdského obyvatelstva k ochraně veřejné moci orgány Turecka, a zda vyšetřování takto závažných trestných činů probíhá nestranně, neboť pouze zajištěním takové zprávy může žalovaný vypořádat otázku možnosti existence pronásledování ve smyslu čl. 10 odst. 1 písm. c) v návaznosti na čl. 9 odst. 2 písm. b) tzv. kvalifikační směrnice. Žalovaný však zajistil jen dvě velmi obecné zprávy o zemi původu, z nichž se nepodává, zda je poskytována právní a soudní pomoc nestranným a nediskriminačním způsobem a zda je naplněno právo na svobodu slova kurdskému etniku. Zpráva, kterou žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí cituje, vesměs kopíruje dřívější zprávu MZV obdobného znění, kterou Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 14. 6. 2023, č. j. 40 Az 5/2023-20 označil za povrchní.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, které označil za řádně odůvodněné a skutkový stav za dostatečně zjištěný.

C) Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), s korekcí podle § 32 odst. 9 zákona o azylu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud ve věci bez jednání.
7. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že při pohovoru v řízení o azylu žalobkyně a) uvedla, že se rodina rozhodla z vlasti odcestovat po posledním konfliktu se švagrovou v listopadu 2020. Problémy se ní podle tvrzení žalobkyně a) začaly od doby, co se provdala

za etnického Turka, své rodiny se zřekla a přerušila kontakty. Příčinou incidentu v listopadu 2020 měla být skutečnost, že švagrová zjistila, že její nemocná matka, která pobývala v rodině žalobkyně, má pod okem modřinu, z čehož švagrová obvinila rodinu žalobkyně, přivedla svého manžela a syna, kteří napadli manžela žalobkyně a) holí a hodlali napadnout i jejího syna, který k nim šel, a tudíž se za ním žalobkyně a) vydala, aby dalšímu konfliktu zabránila. Při cestě domů ji ale švagrová bodla nožem do zad, což si vyžádalo 3 operace a desetidenní hospitalizaci. Také její manžel byl zraněn rodinou jeho sestry, která mu poranila kotník kamenem. Za uvedený čin byla švagrová žalobkyně a) potrestána odnětím svobody na 4 měsíce, což vykonala od listopadu 2020 do února 2021. Rodině žalobkyně a) ale tento trest připadal příliš mírný, a proto se odvolali, pročez čelili výhrůžným sms ze strany rodiny její švagrové, což přes právníka žalobkyně a) nahlásila policii, jak ale věc dopadla, neví. Nakonec ale odvolání stáhli, aby byl klid. Sama žalobkyně a) dle svého tvrzení nijak politicky aktivní nebyla, pouze její manžel byl řadovým sympatizantem strany HDP, v souvislosti s čímž byl dvakrát zadržen policií, ale nebyl nijak postižen. Dále žalobkyně a) uvedla, že v Turecku setkávala s běžnými problémy jako každý Kurd, tj. s poznámkami a ponižováním ze strany tureckého obyvatelstva, se státními orgány však z tohoto důvodu žalobkyně žádné problémy neměly. O přestěhování v rámci Turecka neuvažovali, neboť měli za to, že by problémy se švagrovou žalobkyně a) neustaly. Na podporu svých tvrzení doložila žalobkyně a) žalobce rozsudek o odsouzení své švagrové a lékařské zprávy o svých zraněních.

8. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že důvodem žádosti žalobkyně a) byl výlučně osobní spor s rodinou švagrové žalobkyně a). Při hodnocení žádosti vyšel žalovaný zejména z výpovědi žalobkyně a) (od výsledku nezletilých žalobkyně b) a c) upustil) a ze zpráv o situaci v zemi původu, zejména z Informace OAMP – Turecko, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav srpen 2023 ze dne 4. 8. 2023, a z Informace MZV ČR ze dne 16. 1. 2024. K žalobkyni a) doloženému rozsudku a lékařským zprávám žalovaný uvedl, že nepožadoval jejich překlady a neprováděl je důkazu, neboť neměl důvod pochybovat o skutečnostech, k jejichž prokázání měly tyto listiny sloužit.
9. Možnost udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) zákona o azylu vyloučil žalovaný s odůvodněním, že žalobkyně neuvedly žádné skutečnosti, z nichž by bylo lze dovozovat, že by v Turecku vyvíjely jakoukoli činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byly azylově relevantním způsobem pronásledovány, naopak žádnou takovou činnost dle sdělení žalobkyně a) neprováděly.
10. Dále žalovaný konstatoval, že žalobkyně netvrdily ani skutečnosti kvalifikovatelné jako odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tj. podřaditelné pod některý z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyni a) líčené potíže s rodinou sestry jejího manžela jsou podle žalovaného z důvodu absence zákonných pohnutek irelevantní, neboť žalobkyně a) za důvod rodinných rozepří označila vzájemné neshody ohledně péče o její tchýni a v této souvislosti neuvedla ani žádné potíže s tureckými státními orgány, naopak potvrdila, že její napadení bylo státními orgány řešeno a pachatelka byla potrestána.
11. K obecnému tvrzení žalobkyně a) o ponižování Kurdů ze strany Turků žalovaný uvedl zjištění ze zpráv o zemi původu, z nichž dovodil, že Kurdové v Turecku nejsou pro svoji národnost pronásledováni, mohou se pohybovat svobodně po území, za práci se stěhují do

velkých měst, kde tvoří významnou část populace, a z kurdské populace pochází i významné turecké osobnosti z politiky i kultury, včetně vrcholných politiků napříč stranami. Uzavřel tedy, že samotná kurdská národnost není v Turecku rozhodně důvodem pronásledování či dokonce ohrožení základních lidských práv.

12. Dále podle žalovaného žalobkyně nesplnily ani podmínky pro udělení azylu podle § 13 odst. 1 zákona o azylu, tj. azylu za účelem sloučení rodiny, neboť žádnému z jejich rodinných příslušníků azyl v ČR udělen nebyl, jakož ani podmínky pro udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu, neboť žalobkyně a) je dospělá, svéprávná a nemá žádné pracovní omezení. Konečně žalovaný neshledal ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany žalobkyním ve smyslu § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť jim podle něj v Turecku nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy v podobě trestu smrti, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestání, s ohledem na situaci v zemi ani nebezpečí v souvislosti s mezinárodním či vnitřním ozbrojeným konfliktem, jejich vycestování neodporuje ani žádným mezinárodním závazkům a ani nikomu z jeho rodiny nebyla doplňková ochrana udělena.
13. Podstatou žaloby jsou výhrady žalobkyň k úrovni zjištění informací o zemi jejich původu, jež byla podle žalobkyň nedostatečná k posouzení jejich žádosti s ohledem na obsah jejich azylového příběhu, a dále výhrada proti neprovedení důkazů předloženými listinami.
14. Krajský soud však dospěl k závěru, že žalovaný při zjišťování skutkového stavu nepochybil.
15. Podle § 3 správního řádu *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.* Podle § 23c písm. c) zákona o azylu *podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.*
16. Žalovaný podle krajského soudu postupoval v souladu s citovanými ustanoveními, neboť možné zákonné důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany posuzoval optikou skutečností uváděných žalobkyní a) v její žádosti a pohovoru, přičemž obstaral informace o zemi původu, které o „kurdské otázce“ pojednávají v rozsahu dostatečném pro vyhodnocení důvodnosti žádosti žalobkyň. Shodně s žalovaným dospěl krajský soud k závěru, že okolností, kterou žalobkyně a) označil za jediný důvod žádosti o mezinárodní ochranu, byly rodinné konflikty mezi její rodinou a rodinou její švagrové, jež sice zahrnovaly i skutečnost, že švagr žalobkyně a) je Turek, zatímco rodina žalobkyň jsou Kurdové, avšak za hlavní příčinu neshod v rodině označila žalobkyně péči o nemocnou tchýni. Žalobkyně a) sice k dotazu žalovaného při pohovoru zmínila i to, že její rodina čelila ponižování ze strany tureckého obyvatelstva, toto prohlášení však neilustrovala jediným konkrétním případem, a tudíž se krajský soud ztotožňuje s žalovaným, že takto obecné tvrzení nemohlo být jakkoli azylově relevantní. Žalovanému tak nelze vytýkat, že si neopatřil více podkladů k dostupnosti ochrany Kurdů v Turecku ze strany orgánů veřejné moci, neboť z azylového příběhu žalobkyň nevyplyvaly žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by Kurdům v Turecku obecně nebyla vnitřní ochrana dostupná.
17. Jestliže žalobkyně sama uvedla a doložila, že byla její švagrová, jakožto pachatelka trestného činu, jímž byla žalobkyně a) poškozena, potrestána za trestný čin nepodmíněným trestem odnětí svobody, nelze po žalovaném vyžadovat, aby prověřoval, zda jsou turecká policie a justice nestranné při řešení sporů, jejichž jedna strana je kurdské a druhá turecké

příslušnosti, popř. při řešení závažných trestných činů spáchaných proti obyvatelům kurdské národnosti jen proto, že žalobkyně a) subjektivně hodnotí trest odnětí svobody uložený její švagrové jako příliš mírný. Jelikož žalovaný žádné z těchto tvrzení žalobkyně a) nezpochybňoval a nerozporoval, nebyl povinen ani opatřovat úřední překlady listin, které měly k prokázání takto nezpochybněných tvrzení žalobkyně a) sloužit, a tyto provádět k důkazu. Hodnocení přiměřenosti trestu uloženého soudem jiného státu žalovanému nepříslušelo. Obecně lze však konstatovat, že uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody za ublížení na zdraví popsaného charakteru (bodná rána do zad) nelze označit za absenci ochrany ze strany státních orgánů vůči poškozenému.

18. Zprávy opatřené žalovaným s ohledem na azylový příběh žalobkyň vyhovují požadavkům uvedeným v rozsudku NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008–71, podle kterého *„informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“*, neboť jsou aktuální a svědčí o celkem klidné a stabilní politické a bezpečnostní situaci v Turecku a z žádné z nich nevyplývá informace zakládající důvod obávat se, že by mohly žalobkyně v Turecku čelit jakémukoli azylově relevantnímu jednání ze strany veřejné moci nebo by jim tam mělo hrozit azylově relevantní nebezpečí. Žalovaný nebyl podle krajského soudu povinen opatřovat další specifické informace týkající se života kurdské etnické menšiny, neboť žalobkyně v žádosti o mezinárodní ochranu neuvedly žádnou událost, kdy by v Turecku čelily potížím s orgány veřejné moci z důvodu své příslušnosti ke kurdskému etniku, jež by byly s to naplnit pojem pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu, a nebyla zde žádná tvrzení žalobkyň, která by měl žalovaný pomocí podrobnějších zpráv o zemi původu prověřovat či vyvracet. Hrozba újmy nebo pronásledování žalobkyň v Turecku z azylově relevantního důvodu není reálná a jeho vycestování do země původu je možné.
19. Důvody, pro které Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 6. 2023, č. j. 40 Az 5/2023-20, zrušil rozhodnutí žalovaného ve věci jiného kurdského žadatele o mezinárodní ochranu, nejsou na posuzovaný případ aplikovatelné pro zásadní odlišnost azylového příběhu žalobkyň a tamějšího žadatele. Žalobkyně označily za příčinu svého odchodu z Turecka a obav o návrat spory, fyzické napadení a výhrůžky švagrové žalobkyně a) a její rodiny, přičemž uvedly a doložily, že turecká policie i justice nebyly nečinné, nýbrž byla pachatelka potrestána. Naproti tomu žadatel ve věci řešené Krajským soudem v Praze přicestoval dle svého tvrzení do ČR z důvodu, že v Turecku nemohl jako Kurd sehnat trvalou práci, neboť jej pro jeho národnost nikde nechtěli déle zaměstnat, dále že na něj zaútočili v Izmiru tři příslušníci policie proto, že mluvil kurdsky, přičemž incident se odehrál na veřejnosti a trval asi 15 minut, aniž kdokoli z přihlížejících zasáhl, přičemž žadatel se neobrátil na policii, neboť věděl, že mu státní orgány nepomohou. Dále tamní žadatel vypověděl, že policie v Turecku provádí kontroly na ulici a v jeden den byl kontrolován i desetkrát, a že nemohl hovořit kurdsky a jeho matku odmítli ošetřit v nemocnici, neboť mluvila kurdsky, a také uvedl, že v roce 2017 sdílel na sociálních sítích názory na prezidenta a po jeho odjezdu z vlasti přišla k němu do domu na jaře 2021 asi čtyřikrát policie, přičemž požadovala, aby žalobce kvůli svým sdělením z roku 2021 přišel vypovídat, takže se domnívá, že po návratu do Turecka by byl zadržen jako jeho kamarádi, kteří byli za sdílení názorů na Facebooku po předvolání zadržení a uvěznění.
20. Krajský soud v Praze na základě takto vylíčeného azylového příběhu dospěl k závěru, že žadatel unesl břemeno tvrzení o odůvodněném strachu z pronásledování z azylově

relevantního důvodu, tj. ohledně důvodu podřaditelného pod § 12 zákona o azylu, a tudíž logicky kladl zvýšené nároky na množství a kvalitu důkazů o situaci v zemi, které byl žalovaný povinen obstarat, a to jak těch, které by tvrzení žadatele o problematickém postavení Kurdů v Turecku vyvracely, tak těch, které by je podporovaly. Na případ žalobkyní se zcela odlišným azylovým příběhem jsou však závěry tohoto rozsudku neaplikovatelné.

D) Závěr a náklady řízení

21. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 31. října 2024

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně